

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ
ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεντρικοῦ Μουσείου

σιμος εἰς τὴν ὑπόληψιν ἢ εἰς τὴν τιμὴν, δὲν ἔμπο-
ρεῖ κανεῖς νὰ μαντεύσῃ τί θὰ συμβῆ, μήτε ποῖος
ἀπὸ τοὺς δύο θὰ πέσῃ, μήτε ποῖος θὰ σκοτώσῃ τὸν
ἄλλον. Καὶ ἂν πρόκειται τώρα νὰ νικήσῃ αὐτός,
μεταξὺ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ Ἐρνέστου δὲν ἐπι-
δέχεται δισταγμὸν ἢ ἐκλογή. (Εἰλικρινῶς, ἀλλὰ
μετὰ λύπης.)

ΘΕΟΔΩΡΑ (πλήρης ταραχῆς)

Ἐσύ; . . . Ὅχι! . . . Οὔτε σύ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Διατί; . . . Ἄν εἶναι ἡ τύχη μου αὐτή. Κα-
νεῖς δὲν θὰ χάσῃ ἂν ἀποθάνω, καὶ οὔτ' ἐγὼ θὰ χάσω
πολύ.

ΘΕΟΔΩΡΑ (μὴ δυνάμενη σχεδὸν νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα).

Μὴ τὰ λέγῃς αὐτά, πρὸς Θεοῦ! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί θ' ἀρῆσω μήπως ἐπὶ γῆς; τί φιλίαν; τί
ἔρωτα; Ποία θ' ἀκολουθήσῃ τὸ λείψανόν μου μὲ
δάκρυα ἔρωμένης.

ΘΕΟΔΩΡΑ (μὴ κρατοῦσα τὰ δάκρυα).

Ὅλην τὴν περασμένην νύκτα . . . παρακαλοῦσα

τὸν Θεὸν διὰ σέ . . . καὶ λέγεις ὅτι κανεῖς . . . Δὲν
θέλω ἐγὼ ν' ἀποθάνῃς.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (μετὰ πάθους)

Ἄ! Προσεύχεται κανεῖς δι' ὅποιον τύχη, ἀλλὰ
κλαίει δι' ἓνα μόνον!

ΘΕΟΔΩΡΑ (μετ' ἐκπλήξεως).

Ἐρνέστε! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (συνεργόμενος εἰς ἑαυτὸν)

Τί;

ΘΕΟΔΩΡΑ (ἀπομακρυνομένη)

Τίποτε . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (δειλῶς, κύπτων τὴν κεφαλὴν)

Ναί, . . . σοῦ τὸ εἶπα καὶ πρὶν, δὲν ἔχω τὸν
νοῦν μου . . . Μὴ μὲ συνερίζῃσαι. (Μένουν καὶ οἱ
δύο σιωπηλοί, μακρὰν ὁ μὲν τῆς δέ, μὴ τολμῶντες
νὰ ἰδῶσιν ἀλλήλους. Αἴφνης ἡ Θεοδώρα δεικνύει
πρὸς τὴν θύραν).

ΘΕΟΔΩΡΑ

Πάλιν!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (ἀκολουθῶν τὸ νεῦμά της)

Ἐρχονται ἄνθρωποι.